

Степан Герилів

**НАШІ АТЛАНТИ:
жертвовність во ім'я спасіння**

УДК 37.035.6
ББК 74.200.522
Г 40

У хроніках збережено авторську стилістику та правопис дописувачів

Герилів С.М.

Г 40 Наші Атланти: жертвність во ім'я спасіння / С.М. Герилів. — Тернопіль : Навчальна книга — Богдан, 2015. — 292 с.

ISBN 978-966-10-4264-2

Із 5 вересня минулого по 9 березня нинішнього року — саме 186 днів (та й ночей), про які йдеться у цій книжечці. Звичайно, що не кожнісінький день знайшов своє місце на сторінках, проте розповіді про ці дні містяться в уявних текстівках до світлин, переповнених неспокоєм, жалями, милосердям; у репортажних «міжрядках» і коментарях... Це — перші «нашоатлантивські» 186 днів поїздок на фронт і тривоги опісля них, сполоханих ночей, сердечних болів й тимчасово спустошених душ...

Це — наше все більше усвідомлення правильності дороги, яку ми вибрали, дбаючи не тільки про ситість чи «одягненість» воїна-захисника рідної землі, а й просто людське словесне спілкування з кожним із тих, кого ми зустрічали на фронтових дорогах... Це — наша гордість за тих, кого ми залучили до «Наших Атлантив»: десятки колег, друзів, а то й зовсім незнайомих українців з Бердянська, всієї України, близького і далекого зарубіжжя...

УДК 37.035.6
ББК 74.200.522

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва.*

Ті, хто підпирає небо надії

Михайло ЗУБИК,
заслужений журналіст України

За безбережжям тривоги, які заповнили наші серця звістками зі Сходу України, за промінцями сподівань, що зігривають наші душі завдяки бойовим подвигам українських воїнів і трудовим звитягам сотень і тисяч волонтерів, якось випадали з поля зору окремі деталі, яким у інший час приділив би належну увагу. Може, й тому не відразу надав значення дещо незвичній назві волонтерського об'єднання з прифронтового Бердянська – «Наші Атланти». Не переймався, бо досить мені було того, що одним із засновників та активістів новоствореної групи став мій побратим ще зі студентських років на факультеті журналістики у Львівському державному університеті Степан Герилів.

Але ось переді мною макет такої незвичайної книжки. І коли таким чином з'явився привід розмислити над деталями, подумалося: атлант, за давньогрецькою міфологією – велетень, якого змусили підтримувати небозвід, тобто проявити надзусилля. Навряд чи могли б люди, які в час воєнного лихоліття прийняли високу місію Волонтера, проявити в назві щодо себе і своєї справи таку нескромність. Отже, думали про тих, хто став на передньому рубежі оборони нашої Вітчизни, кому рішуче намірилися надавати необхідну допомогу й підтримку. Та кожен, хто пізнає хоча б частку того, що уже встигли зробити ці люди, скаже: вони також Титани Духу. Характерно простежити за своєрідною трансформацією: в міру того, як розширювалося коло благодійників, обсяг потреб воїнів на передовій та розмір допомоги, змінювалася і назва волонтерської організації – від дещо зухвалої «батальйон «Атлант», до стриманішої «група «Атланти» – і, врешті, до робочої, ділової – «Благодійне об'єднання Бердянського державного педагогічного університету «Наші Атланти».

Книга, яку Ви, шановний читачу, цієї миті тримаєте в руках, змусить Вас хвилюватися, гордитися, радіти, страждати, сумувати. Але в деякого породить і запитання: ось так, у деталях описувати свою справу, кожен свій крок на допомогу іншим – а як же з біблійними і неписаними людськими законами: роби добро, не афішуючи його («і щоб права рука не знала, що робить ліва»)? Але... у воєнний час багато чого стає іншим, незвичним, нестандартним. Про це задумувався не раз, коли оцінював те, що роблять «Наші Атланти». І щоразу доходжу переконання: це – жива історія, яку необхідно до подробиць фіксувати; про це мусять знати кожен нині суцільний і наступні покоління. Тому-то книжка, скроєна, зіткана з соцмережових постів, особлива. Із неї, як і з багатьох інших свідчень учасників та очевидців сьогоденних подій, будуть вивчати історію волонтерського руху, зокрема, і нашої боротьби з агресором у цілому, історію, яка неодмінно у свій час буде систематизована науковцями. Ця книжка – неймовірної сили документ. Звично по-журналістськи міг би її означити, скажімо, як літопис благодійної звитяги. Але, погодьтеся, для такої щирої справи подібна жанрова дефініція звучатиме аж занадто пафосно. Тому скажу простіше: це – Щоденник Віри й Доброти.

...Отож, у вересні першого року війни нашого народу проти імперського напасника в одному з провідних педагогічних вишів країни – Бердянському державному педагогічному університеті – група небайдужих людей вирішила створити волонтерський осередок. Керувалися переконанням: «Бердянці не збираються так просто віддати місто російському ворогу і зроблять усе, аби над головною будівлею Бердянська ніколи не майорів чужинський прапор». А свій патріотично-добродійницький порив «Атланти» сформулювали чітко й однозначно: «Допоможемо солдату – збережемо мир у власних оселях».

То хто ж ці небайдужі? Може, люди з надлишком вільного часу? Чи ті, хто недостатньо обігрітий почестями та визнанням? Судіть самі, читачу. Володимир Федорик, перший проректор університету, кандидат філософських наук. Софія Філоненко, професор. Анетта Омельченко, провідний фахівець з виховної роботи. Степан Герилів, редактор газети «Університетське Слово», активний громадський діяч. Згодом у ядро ентузіастів влився депутат Бердянської

міської ради Сергій Шарай. Мабуть, дивовижно позитивна енергетика у цих людей, якщо їх почин одразу знайшов відгук і масову підтримку не лише у вихованців-студентів (що було б і не дивно!), а й у підприємців, депутатів, освітянських колективів, школярів, ліцеїстів, пенсіонерів, громадських, політичних, релігійних організацій.

Талант спілкування, подарований Богом, допоміг Степанові Гериліву за роки перебування в закордонні нав'язати тісні стосунки із добродійниками з української діаспори на американському континенті. Тож із перших днів свого «обживання» в Бердянську за підтримки благодійних фондів з-за рубежа розгорнув активну добродійну роботу, допомагаючи і студентам із малозабезпечених сімей, і літнім людям з особливими потребами. Досвід здобув чималий, що й пригодилося нині. А його давні зв'язки з діаспорою дозволили «Нашим Атлантам» вийти на міжнародний рівень добродійництва і волонтерства. Сполучені Штати Америки, Канада, Німеччина, Польща – чималі кошти, медикаменти, дві броньовані автівки з-за океану... І все – на допомогу фронтовикам.

А тут, в університеті, професор Софія Філоненко разом із колегами і студентами проводить благодійний ярмарок за ярмарком, і звітує за кожну копійку, і кожну копійку переводить у необхідні для добровольчого батальйону в Пісках, для поранених у військовому шпиталі продукти, одяг, ліки. А в соціальних мережах – після доставки чергового вантажу з продуктів, одягу, спорядження на фронт – пристрасні й чесні слова про ситуацію в зоні бойових дій Володимира Федорика, Анетти Омельченко – до речі, син якої, Олексій, недавній випускник університету, також там, у Пісках, на лінії вогню; і схвильований публіцистичний, а часом поетичний рядок від Степана Гериліва. Саме він і передає найглибші почуття свої та своїх колег-волонтерів у такій строфі:

Прошу Бога дуже,
Хай сили зсилає
не бути байдужим,
коли хтось страждає.

І ось цей, як дехто вважає, «самопіар» у соціальних мережах ставав і стає добрим прикладом і сигналом до дії не лише в Бер-

дянську. Через новітні інформаційні технології енергією небайдужості заряджаються тисячі людей. І вже линуть посилки від друзів із Запоріжжя, Харкова, Тернополя, із Закарпаття – «передайте хлопцям на передову». Значну роль у розгортанні допомоги воїнам, а також тим, хто лікується після поранень, відіграли місцеві ЗМІ, зокрема, студія ТБ «Бердянськ», газета «Бердянские ведомости». Саме після переданих в ефір чи опублікованих повідомлень про діяльність благодійників з педуніверситету в штаб організації приходило чимало літніх людей. До сліз зворушливі їхні внески «для перемоги»: в'язані шкарпетки, шалики, торбинка з горіхами...

Що притягає людей, що згуртовує їх навколо «Наших Атлантів»? Відповідальність, системність у роботі, чесність. Якось одна з медсестер у мобільному військовому шпиталі в Куйбишево зауважила: «Обіцяють багато хто ще раз приїхати, а ви ось перші, хто дотримав слово». Колектив БДПУ, підтримуючи свою благодійну організацію дисциплінованістю, ініціативністю, став прикладом для більшості міських «контор» – це вислів із Фейсбук. Додам: не лише міських і не лише в Бердянську.

І ось про все це та про багато-багато іншого, від щирого серця подарованого, зробленого, сказаного, – у цій книжці. Її читаєш на одному диханні, як захоплюючий сюжетний твір, до того ж вміло і щедро проілюстрований якісними світлинами. А ще обов'язково виділите для себе, шановний читачу, дуже точні та ємкі слова філософа і патріота-добродійника Володимира Федорика: «Волонтери не лише одягають, обігрівають та споряджають армійців і добровольців, а й цементують українство в монолітну націю».

Міфічний Атлант за наказом бога Зевса був змушений підтримувати небо. Реальні, наші сучасні Атланти – і воїни, і волонтери за покликом своїх сердець, з почуття синівського обов'язку виходять на передові рубежі Вітчизни, щоб захистити рідну землю від ворожих зазіхань. І хай у цьому допомагає нам усім Господь!

* * * * *

Стояти осторонь біди? Це – не про наших!

Степан ГЕРИЛІВ,
головний редактор газети Бердянського державного
педагогічного університету «Університетське Слово»

Звертаючись до кожного, хто візьме до рук оцю книжечку й почне перегортати сторінки, вчитуючись у рядки, вдивляючись у світлини, найперше відразу завважую: її поява на світ – цілком спонтанна та непередбачувана. Бо спочатку, найперше, чого нам хотілося в вересні минулого року, то якимось чином активно влитися в ряди великої гвардії українських волонтерів, яким під силу багато чого з того, що не в змозі чи в не хотінні зробити державні «мужі». Й за півроку існування «Наших Атлантів» ми все-таки зуміли досягнути очікуваного. Правда, не самі, а з допомогою великої кількості долучених до волонтерського руху викладачів і студентів Бердянського державного педагогічного університету (ректор – професор Вікторія Зарва), бердянців-патріотів, підприємців, депутатів, справжніх українців з далекої Америки, добродійців із Польщі... Майже про кожний день нашої волонтерської роботи ми звітували на власній сторінці в Facebook, яку я й далі продовжую вести. Піврічний доробок фоторепортажних матеріалів і вдалося вмістити в цій книжці. А чи добре вдалося – судити Вам. Як і про мій вірш, вміщений нижче, що народився зовсім недавно: напередодні виходу цієї книжки.

P. S. Ця книга побачила світ завдяки фінансовій підтримці моїх американських друзів: Михайла Стащишина, Романа Бруха, Осипа Федина, Тараса Бойка з родинами. Щира вдячність Вам, а мені вдвічі приємніше, що на деяких сторінках і про Вас ідеться: про Ваші Великі серця, які впродовж багатьох літ б'ються в унісон із рідною Україною.

НАШІ АТЛАНТИ

Стояти осторонь біди,
Як землю топчуть окупанти
Під звуки путінських курантів?
У гріх нас, Боже, не введи –
З'явилися «Наші...» так «...Атланти».
Як б'ється в груди – патріот!
Та совість має інші гранти,
Не як в кремлівського гаранта!
Не для похвал, не для чеснот
В Бердянську «Наші...» є «...Атланти».
Щоб ти, солдате, пам'ятав:
Не лишишся ніколи сам ти
В двобої з ворогом-мутантом,
Щоб повсякденно відчував:
В Бердянську «Наші...» є «...Атланти»!

* * * * *

Пусть хранит вас Богородица!

На фото Юлія Мельнікова з чоловіком Георгієм Кокіашвілі та їх сином Арсенієм

ძალა ერთობაშია! ჯარიდა ერი ერთად ებრძვის მტერს – ფრონტზეც, ზურგშიც. ამის ბრწყინვალე მაგალითი არის «ჩვენი ატლანტების» მოღვაწეობა. ატლანტების მემკვიდრეობით ვუგზავნით ჩვენს მეომრებს სიყვარულს და დაჰმარებას. ღვთისშობელი იყოს თქვენი მფარველი, ბიჭებო!

Сила в единстве! Армия и народ вместе противостоят врагу – на фронте и в тылу. Ярким примером этого является деятельность «Наших Атлантов». Через «атлантов» мы шлем нашим воинам любовь и помощь. Пусть хранит вас Богородица, ребята!

Георгий КОКИАШВИЛИ,
независимый консультант в энергетической сфере

Спасибо Вам!

Для моих родителей – людей, родившихся в военное лихолетье 40-х, – в продолжение всей жизни самой страшной была мысль, что когда-то может быть война, дети и внуки вынуждены будут голодать, прятаться от снарядов или покинуть родной дом. Мы слишком долго жили без войны, поверили, что всегда будет покой, мирное небо и тишина. А с прошлого года все взгляды прикованы к соседним регионам, где ужасы боевых действий уже не на книжных страницах, а на каждой улице.

Общество разделилось на тех, кто встал на защиту своей земли, своего дома, и тех, кто продолжил заниматься привычным делом – сеять хлеб, учить и лечить детей. Но появились и люди, которые стали связующим звеном между миром и войной. Волонтерское движение набирает обороты. Говорят, что Украина не имеет ядерного оружия только потому, что его до сих пор не заказали волонтерам! Особенности люди, которые, не щадя личного времени, сил, нервов, передают наше тепло, любовь, молитвы, посильную помощь людям на передовой. Спасибо вам, наши отважные атланты, земной вам поклон!

Юлия МЕЛЬНИКОВА

кандидат филологических наук, доцент,
заведующая кафедрой социальных коммуникаций БГПУ

* * * * *